



*Vážení přátelé,
ve dvacátém roce fungování Adopce Srdce se ohlížíme do minulosti a snažíme se z ní vytáhnout zkušenosti a poznatky, které by nám pomohly lépe sloužit podporovaným dětem i Vám, našim dárcům. Chceme se také podívat na tento program očima těch, kteří bezprostředně předávají pomoc našim (a Vaším) svěřencům. V tomto Informátoru proto naleznete krátké zamyšlení sestry Marty Litawy SAC (na fotografii vedle uprostřed), garanta Adopce srdce ve Rwandě a Kongu, a svědectví jednoho z prvních podporovaných dětí, Sabiny Umuraza.*

*Požehnané a radostné svátky vánoční
a šťastný nový rok 2017 přeje*

Josef Kuchyňa



Adopce srdce očima misionářů

„Našli jsme otevřená srdce, která navrátila naději“

Vážení dobrodinci a vážení členové hnutí Maitri, děkuji Vám za Vaše dobré srdce, které nám projevujete posledních 20 let prostřednictvím projektu „Adopce Srdce“ ve Rwandě a Kongu. Během událostí, které se odehrály ve Rwandě v roce 1994, ztratil lidský život cenu, člověk zabíjel člověka, v důsledku čehož se po celém kraji rozléhalo mnoho křiku a pláče vdov a dětí. Mnoho misionářů se do Rwandy nevrátilo a ti, kteří se vrátili, byli svědky hrozných lidských bíd. Mnoho osiřelých dětí žilo v beznaději, bálo se budoucnosti, bez střechy nad hlavou, bez školy. Život neměl smysl a láska v této zemi již neměla své místo. Žili jsme společně s těmi dětmi v nejistotě ze zítřka, nevěděli jsme jak pomoci, co budou děti jíst, jak se budou vzdělávat. V evangeliu Pán řekl, že nás miluje: „Já jsem Otcem sirotků“. A vtom v dálí, mimo dosah našeho zraku, jsme našli otevřené náruče a otevřená srdce, které nám vrátily naději, daly lásku: mluvím o Vás, členové hnutí Maitri! Vy jste údy Kristova těla a rodinou v církvi. Mí bratři a sestry mě prosí, abych Vám z hloubi srdce poděkovala za lásku, dobro a modlitbu, které nám projevujete různými způsoby už 20 let skrze adoptivní rodiče z Polska, Čech a Slovenska. Jak šťastné děti v náručí svých matek, tak naše osiřelé děti se ocitly ve Vašem starostlivém náručí. Moc Vás milujeme, necht' Vám Bůh žehná.

Díky Vám tisíce těchto dětí, dnes už dospělých, může důstojně žít a také pomáhat chudým dětem, jak vy jste kdysi pomohli jim.

Tisíce dětí s krvácejícím srdcem, které byly na pokraji smrti hladu, byly díky Vám vyléčené a zahrnuté Vaší láskou. Mnoho z nich ukončilo studium a pracují, zakládají své rodiny. Ať Vás Bůh ochraňuje a žehná Vám.

Mohli bychom o této záležitosti psát den a noc. Díky Bohu a Vám se nám podařilo napravit zničené, zdrčené, vyhaslé životy těchto dětí. Děkuji všem členům hnutí Maitri za dvacetiletou námahu při předávání pomoci, děkuji rodičům dobrodincům a děkuji církvi, která nás vybízí, abychom se vzájemně milovali a zvláště abychom milovali ty nejmenší a nejhudší.

Sestra Marta Litawa, palotýnka, Kigali, Rwanda

Adopce srdce... a co dál? – Association...

Setkávali jsme se s nimi na vícero místech, která jsme navštívili během naší cesty po Rwandě a Kongu za Adopci srdce – mladí mužové a ženy, kterým už skončila podpora v Adopci srdce, ale kteří se touží stále scházet, vyměňovat si názory a zkušenosti, vzájemně si naslouchat, pomáhat si v obtížných situacích nebo i společně pracovat a také pomáhat potřebným ve svém okolí. Na třech místech už dokonce založili své spolky či sdružení, které ve francouzštině nazývají „association“, jež mají své stanovy, členy, členské příspěvky apod. Nemají však dostatek zkušeností s touto prací a pro další rozvoj činnosti jim také scházejí finance. Protože nám byla tato aktivita – která mimochodem ukazuje, že podpora v Adopci srdce z nich nevychovala pasivní, závislé jedince – velice sympatická, rozhodli jsme se je v této činnosti podporovat radou i finančně. Tadeáš Makulski přislíbil, že Maitri zdvojnásobí částku, kterou vyberou na členských příspěvcích, a přislíbil i metodickou pomoc v jejich činnosti.

V červenci vyslalo gdaňské středisko Maitri do Rwandy dobrovolnici Izabelu, která se seznámila s činností těchto spolků, s jejich plány a představami a snažila se jim pomáhat v dalším rozvoji. Podpora těchto sdružení bude pokračovat i po jejím návratu.

Další osudy těchto „association“ budeme sledovat a budeme jim nápomocni...

Ruhango: Fórum dětí Maitri Ruhango

Jako první (v roce 2014) založili své sdružení mladí lidé v Ruhango (jižní Rwanda); nazvali ho „Fórum dětí podporovaných Maitri Ruhango“. Podporují se navzájem nejen psychicky a radami, ale i finančně z členských příspěvků. Podrobnější informace o jejich činnosti prozatím nemáme.

Masaka

Spolek v Masaka vznikl také v roce 2014 s cílem vytvořit pro své členy pracovní místa při výrobě jednoduchých sandálů. Vlastní finance jim stačily pouze na nákup nějaké látky, nůžek, nožiku a kladívka. Na nákup kůže už peníze scházely. Začali proto vyrábět sandály z gumy ze starých pneumatik. Později je napadlo sandály olepovat barevnými látkami. Hnutí Maitri jim bude pomáhat s jejich prodejem v Evropě. V září 2016 přivezla Izabela do Polska první várku těchto sandálů na prodej.

Kigali-Gikondo: Pure Hearts Association

Ve čtvrti Gikondo založili mladí lidé z Adopce srdce spolek *Pure Hearts Association* („Čistá srdce“) – popudem k tomu bylo naše setkání s nimi koncem dubna tohoto roku, spolek vznikl vzápětí, v květnu. Schválili stanovy a vyšší členských příspěvků, zvolili předsedu a pokladníka. Mají řadu nápadů a chuť něco dělat. Část z nich má velké plány v oblasti filmové tvorby; zatím vytvářejí krátká videa a první krátký film „Looser“. Jejich díla je možné shlédnout na internetu – Facebook (*Imboni FILMZ*), blog *Imbonifilmz.blogspot.com*, kanál na *youtube*. Teprve začínají, nemají dost zkušeností ani financí na další rozvoj. Další skupina má v plánu vybudovat skleník, v němž by pěstovala rajčata na prodej. Izabela jim pomáhala metodicky, probírala s nimi vše, co je potřeba k tomu zařídit (pozemek, nářadí, stroje, sazenice, elektřina, voda...), domluvila se s nimi na sepsání programu a byznys plánu...

Sdružení chtějí založit i mladí z vesnice **Ruhuha** v jižní Rwandě poblíž hranic s Burundi.

Poslední rwandský král nemá klid ani po smrti

Poslední rwandský král (*mwami*), **Kigeli V. Ndahindurwa**, zemřel 16. října 2016 v 80 letech v exilu ve Washingtonu D.C. v USA.

Životní osudy posledního mwami

Kigeli V., původním jménem *Ndahindurwa*, se narodil 29. června 1936 v Kamembe (Rwanda). Jeho otcem byl král *Yuhi V. Musinga* a matkou královna *Mukashema*, jedna z pěti králových žen. Ndahindurwa měl čtrnáct sourozenců a byl jedním z nejmladších. Když mu byly čtyři roky, vyhostila protektorátní belgická vláda jeho otce do Moba (Kongo) a na královském trůně ho nahradila jeho synem Rudahigwou. Po smrti otce v roce 1944 se Ndahindurwa vrátil do Rwandy. V deseti letech byl pokřtěn v katolickém kostele a přijal křestní jméno Jean-Baptiste. Po celý život pak zůstal zbožným katolíkem.

Školní vzdělání získal v katolických školách (Groupe Scolaire Astrida v Butare, Rwanda a Nyangezi College, Kongo). Po ukončení střední školy v roce 1956 pracoval jako státní úředník na regionální úrovni.

Ndahindurwa se stal králem 28. července 1959, potom, co za záhadných okolností zemřel jeho starší bratr, dosavadní král *Mutara III. Rudahigwa*. Nový král přijal jméno *Kigeli V.* Záhy poté ale zesílily rozbroje mezi kmeny Hutu a Tutsi (1.11.1959) se stovkami mrtvých a desetitisíci uprchlíků z kmene Tutsi a v lednu 1961 Hutuové s podporou Belgičanů provedli státní převrat a převzali moc ve Rwandě. Formálně bylo rwandské království zrušeno 28. ledna 1961. Pak ještě následovalo referendum o království (Kamarampaka, 25.9.1961) pod dohledem OSN, v němž Rwandané královskou vládu drtivou většinou odmítli. 2. října 1961 byl Kigeli V. deportován do Tanganyiky.

Kigeli V. se už do Rwandy nikdy nevrátil; žil postupně v Tanzánii, Ugandě a Keni a v roce 1992 získal azyl v USA, kde žil ve městě Oakton (stát Virginie).

V exilu se i přes svou královskou hodnost stal politicky bezvýznamnou figurkou, nezapojil se do snažení desítek tisíc Tutsiů, kteří v době svržení monarchie a získání nezávislosti na Belgii uprchli před etnicky motivovaným násilím ze strany početně dominantních Hutuů, o navrácení do vlasti a znovuzískání politické moci. Toto úsilí, často uskutečňované násilnými prostředky, vyvrcholilo v červnu 1994, kdy exilová tutsijská armáda RPF ovládla Rwandu a ukončila dvouměsíční genocidu.

Nová rwandská vláda opakovaně vyzývala krále, aby se vrátil do Rwandy, ovšem jako řadový občan. Kigeli V. to však odmítal, chtěl se stát konstitučním monarchou na způsob anglické královny. S tím ale nový režim ve Rwandě nesouhlasil, takže Kigeli V. se už za svého života do Rwandy nepodíval...

Kigeli V., věren staré rwandské tradici, podle níž se král v exilu nesmí oženit, se nikdy neoženil a zemřel bez potomků.

Posmrtné osudy

Po smrti krále vyjádřila rwandská vláda svou ochotu a připravenost pomoci pozůstalým při organizaci králova pohřbu ve Rwandě. Nikdo ji však o to zatím nepožádal. Navíc vznikly dvě skupiny s různými záměry ohledně pohřbu. Jednu tvoří královi poradci a jeho tajemníci, kteří tvrdí, že král si přál být pohřben v USA, a dokonce své přání uvedl v závěti. Druhou skupinu tvoří královi příbuzní, kteří žádají, aby byl převezen do Rwandy a tam pohřben v královském „paláci“ v Nyanza. V této situaci se údajně kdosi vloupal do králova příbytku a ukradl závěť a některé další dokumenty, čímž se spor značně přirostl. Obě skupiny se navzájem obviňují a pohánějí se k americkému soudu. Mezitím je královo tělo uloženo v márnici ve městě Vienna ve Virginii.

Misie v kraji pod sopkami

Zastavení druhé: Bistro v Kiwanja

Ve tři odpoledne se vydáváme autem se sestrou Dominikou na návštěvu k Pierrovi do Kiwanja, abychom se podívali, jak využil náš příspěvek (1500 USD) na podnikání. Je to jen 5 kilometrů daleko. Ale cesta přesto trvá přes čtvrt hodiny – od misie vede poměrně slušná prašná cesta, z níž asi po kilometru odbočujeme do strže (doslova) – terénní toyota zde musí jet krokem. Sestra Dominika mi říká, že toto je cesta k místní nemocnici... Již mnohokrát upomínala místní představitele, aby tu cestu spravili, že je to velká ostuda a že při dopravě těžce nemocných po takových výmolech může dojít k jejich zranění, ale zatím vše marno. Po půl kilometru této zkratky se dostáváme na hlavní silnici z Rutshuru do Kiwanja, slušnou prašnou cestu. Ptám se sestry Dominiky na velikost těchto sídel a s překvapením se dozvídám, že Rutshuru má asi 30 tisíc obyvatel a Kiwanja snad dokonce 70 tisíc. Přitom Rutshuru vypadá jako trochu větší vesnice a Kiwanja podobně. Obě sídla plynule přecházejí jedno do druhého, neexistuje jasný předěl, stále je okolo silnice vidět sem tam nějaké domky. Projíždíme snad půl kilometru Kiwanjou a pak zastavujeme u jednoho z domků u hlavní cesty – to je náš cíl, bistro „*Chez nous, chez vous*“.

Vítá nás robustní mladý muž a zve dovnitř. Vcházíme do místnosti 5 krát 4 metry, kde jsou tři plastové stolky s několika plastovými židlemi, vzadu u stěny police s vystavenými lahvemi koly, fanty apod. U jednoho stolku sedí zákaznice, která právě dojedla nějaký pokrm a nyní ho zapíjí kolou. Mám trochu obavy, zda jí naše návštěva není nepřijemná, ale zdá se, že je v klidu a že ji naše prohlídka a natáčení nevyvádí z míry. Vpravo jsou dveře vedoucí do „provozních místností“ – dvou malých a temných kumbálků, kde Pierre skladuje zásoby a nádobí. Vysvětluje, že pro své zákazníky připravuje některé pokrmy jako smažená vejce, omelety, smažené ryby apod. – to, co je možné připravit na pánvi. Ukazuje mi dvě staré, zašlé, a na první pohled ne moc čisté pánve, na nichž smaží. Má také jakousi starší elektrickou troubu, která je však zatím nefunkční; říká, že až se ji podaří opravit, bude moci nabízet zákazníkům i pečená kuřata a další pokrmy.

Ptám se, kolik má zákazníků a jak mu jde obchod. Odpovídá, že nyní, v období dešťů je to slabší, ale v období sucha má zákazníků dostatek. Během našeho hovoru vchází do bistra dívčina s miskou, na níž má několik menších ryb přikrytých listy; nabízí je Pierrovi, ráda by mu je prodala. Obchod je rychle uzavřen, bohužel jsem nepostřehl za jakou částku.

Vycházíme z podniku. Před ním mi Pierre ukazuje „pec“ – plechovou bednu cca 1,5 x 1 x 0,75 metru, kde se zespodu přikládá dřevěné uhlí a v horní části, troubě se peče pečivo – housky, bulky apod. Pierre peče své vlastní pečivo několikrát do týdne.

Ještě si fotím provozovnu zvenčí i s jejím označením: „*Café – restaurant – boulangerie Chez nous, chez vous*“ (Kavárna – restaurant – pekařství U nás, u vás) Pak už následuje srdečné rozloučení a odjezd zpět do Murambi. Nevím, zda mám být rád či nerad, že nebyl čas využít Pierrových služeb a něco si u něho dát... Kdyby šlo jen o nějakou housku, neměl bych žádné obavy, to se však nedá říci o dalších tepelně připravovaných jídlech.

Popravdě řečeno, než jsem do provozovny přijel, měl jsem o ní trochu jinou, evropsější představu; ale musel jsem uznat, že to, co jsem viděl, plně odpovídá stávající konžské realitě, kde se řada obchodů i prací odehrává na ulici či návsi.

Zastavení třetí: Vojáci a bezpečnost na cestách

Po necelých dvou dnech strávených v Rutshuru odjíždíme do Gomy. Jak sjíždíme z mírného pahorku, na němž leží misie, máme před sebou jako na dlani pásmo sopek na hranici mezi Kongem a Rwandou – po levé straně Sabyinyo, Bisoke, Karisimbi, Mikenho a vpravo osamocené dýmající Nyiragongo, „*bad Nyiragongo*“, jak ho nazval při mé předcházející návštěvě Gomy jeden mladík ve své básni rok po výbuchu této sopky, jejíž žhavá láva zalila 17. ledna 2002 půlku města Goma.

Viděli jsme je už cestou z Gomy do Rutshuru...vojáci. Co zhruba pět kilometrů měli své stanoviště: čtyři kůly, na nich stříška z trávy nebo palmových či banánových listů, pod stříškou či opodál stojí nebo sedí jeden či dva vojáci v uniformách a s obstarožními samopaly v ruce či přes rameno. Většinou jen klidně pozorují provoz na silnici, výjimečně někoho zastaví a zkontrolují. Když projíždíme okolo nich a pokyneme jim rukou, tak se usmějí a odpovědí stejným gestem. Někdy nám i zasalutují – nějak poznají, že projíždí misi-onář-kněž, a oni jsou většinou katolíci a kněze mají v úctě.

Někdy je jejich stanoviště blízko nějaké vesnice, jindy osamělé uprostřed buše. Vždy však mají poblíž své obydlí: jeden či dva staré plátěné stany nebo jakousi miniaturní chatrč z trávy a listů. Snažím se dozvědět, jak dlouho na takovém místě přebývají, než je někdo vystřídá, ale nikdo neví. Jich samotných se raději neptám... Vypadá to jako relativně snadná služba, ale v období dešťů si moc pohodlí neužijí. A mají-li na takovém místě vydržet týden či déle v jedné uniformě bez možnosti se vykoupat či osprchovat nebo aspoň pořádně umýt...

Jsou to vojáci pravidelné konžské armády *FARDC* (*Forces Armées de la République Démocratique du Congo*), kteří mají tuto oblast pod kontrolou necelé 3 roky. Předtím tu bojovali s rebely (či lépe řečeno bandity?). Kromě nich jsme asi dvakrát potkali vozidlo s „modrými přílbami“ – sil OSN – ti nehlídkují a na rozdíl od konžských vojáků bydlí v kvalitních ubytovnách.

Na zpáteční cestě z Rutshuru do Gomy dostáváme příležitost konžské vojáky poznat zblízka. Při jízdě po kamenité hrbolaté cestě se najednou ozve rána – pravým zadním kolem jsme najeli na ostrý kámen a došlo k jeho proražení. Slyšíme, jak z pneumatiky se sykotem uniká vzduch. Řidič, otec Stanislav, jede ještě asi 30 metrů, než si je jist tím, co se stalo, a pak zastavuje u kraje cesty na místě, kde se roztupuje křoví, které jinak cestu obklopuje. Vidíme, že jsme zastavili přímo u vojenského tábora, který leží asi 30 metrů od silnice na mírně vyvýšeném místě. Vypadá sice spíš jako tábor cikánský, příbytky jsou většinou z listů a trávy, ale kolem se pohybují vojáci – někteří v uniformách a se samopaly (ti jsou nejspíš ve službě), jiní v civilu a beze zbraně (ti asi mají zrovna volno).

Vystupujeme z vozu, vytahujeme potřebné nářadí a dáváme se do výměny kola. Tu k nám přistupuje několik vojáků, berou nám nářadí z rukou a sami se dávají do práce. Jeden v uniformě a se samopalem zavěšeným na pravém rameni si stoupá na montážní klíč a plnou vahou se na něm pohupuje, aby povolil zatuhlé matice kola. Samopal mu při tom překáží, tak ho předává přihlížejícímu druhovi... Nakonec se tři vojáci s plnou vervou věnují výměně kola a ostatní, spolu s námi, přihlížejí. Pokládají nás všechny tři bílé muže za kněze („*padri*“) a zjevně je pro ně nemyslitelné, aby „*padri*“ dělali takovou práci, když jsou tu oni. Jeden z přihlížejících mi francouzsky vysvětluje, že jsme měli štěstí, že se nám to stalo zrovna tady, protože oni jsou „*FARDC*“ – konžská pravidelná armáda – a zajišťují tu bezpečnost, takže se nemusíme ničeho bát. A dodává, v narážce na práci jeho druhů pod autem, že *FARDC* je tu i od toho, aby pomáhala. Cítím z jeho hlasu jistou hr-
dost...

Svrbí mě ruka a mám chuť vytáhnout z kapsy fotoaparát a tuto situaci si vyfotit. Ale rozum mi říká, abych se toho zdržel, protože by to mohlo vyvolat nepředvídanou reakci. Je mi jasné, že toho budu hodně dlouho litovat, ale nechci nás přivést do nemilé situace.

Najednou zazní úsečný rozkaz, všichni vojáci se postaví do pozoru a salutují. Zastavil u nás motocykl, přesněji moto-taxi, z jehož zadního sedadla sestupuje mohutný muž v černých džínách a šedivé košili. Zavelel zřejmě cosi jako pohov, vojáci se uvolnili a ten vedle mě říká, že to je jejich „colonel“, velitel. „Colonel“ chvilku pozoruje, co se zde děje, a pak odchází dozadu do tábora, aniž by s námi prohodil jediné slovo.

Kolo je úspěšně vyměněno a my bez otálení vyrážíme. Ještě dáváme vojákům za odměnu poslední tři dolary, které máme. Byli k nám sice velmi přátelští a vstřícní, ale člověk si nikdy nemůže být jistý. Stačí sebemenší maličkost a jejich chování se může rázem radikálně změnit. Otec Stanislav s tím má bohaté zkušenosti, proto toto setkání neprotahuje. Pokračujeme v cestě do Gomy, kam za další půlhodinu přijíždíme už bez jakýchkoliv zvláštních událostí.

Josef Kuchyňa, duben 2016

Mé svědectví – 20 let Adopce srdce



Jmenuji se Sabina Umuraza a jsem Rwandanka. K Adopci srdce jsem se připojila v roce 1996, krátce po genocidě z roku 1994, po těžkém životě a boji, poté, co jsem ztratila svého otce, po velmi smutném období... kdy život nebyl snadný. Bylo mi sedm let, žila jsem se svou matkou a bylo nás doma sedm dětí. Naše matka nebyla schopná platit nám školu a zajistit nám všem obživu. Pracovala tehdy u otců palotýnů v Pallotti Presse jako služebná. Tehdy uslyšela o možnosti adopce dětí na dálku, o možnosti sponzorování školního vzdělání dětí. Poprosila o tu laskavost, abych byla zaregistrována mezi dětmi podporovanými Maitri. Maitri mě platilo od první třídy základní školy do šesté třídy střední školy. Cesta to byla dlouhá a obtížná, ale s podporou Maitri jsem ji zvládla a vždycky cítím vděčnost za jeho členy s dobrým srdcem.

Po absolvování střední školy jsem byla vybrána mezi studenty, kteří obdrželi státní stipendium pro bakalářská studia. Za každý jednotlivý úspěch vděčím podpoře od Maitri, protože když v raném věku myslíte víc na životní problémy, nemůžete uspět ve škole. U mě to ale bylo jinak, protože peníze na školné a další záležitosti spojené se školou jsem získávala snadno, aniž bych na to musela příliš myslet. I když jsem si třeba později přivydělávala na mimořádné potřeby týkající se mého studia výukou matematiky na střední škole, každý takový úspěch byl díky Maitri.

Dokončila jsem bakalářská studia statistiky a získala zaměstnání v neziskové organizaci *Clinton Health Access Initiatives* zde ve Rwandě. Pracuji u této neziskové organizace od dubna 2015 až doposud. Má práce mi umožňuje získávat zkušenosti v oboru statistiky, neboť zde provádím sběr a zpracování dat.

Stále jsem vděčná za podporu, kterou jsem dostávala od Maitri, protože ta stanovila mé životní podmínky a dala mi životní šanci. V současnosti pokračuji v magisterském studiu, abych získala více vědomostí a obohatila své CV (životopis).

Závěrem mohu říci, že jsem poznala, že v každém okamžiku svého života nebudu nikdy váhat pomoci druhým, neboť jsem dostala dobrý příklad od Maitri.

Děkuji.

Sabine Umuraza

(Předneseno na slavnostním setkání misionářů u příležitosti 20. výročí Adopce srdce v Kigali-Gikondo 28. dubna 2016)

Rwanda a Kongo 2016 v obrazech



- Absolventky krejčovské školy si odnášejí darované šicí stroje (Rutshuru)
- Pierre Bigiruwenda Ciza ve svém bistru (Kiwanja)
- Pierre a jeho „pec“
- Sladkých „20 let s námi“



Drony rozvářejí léky

Rwandská vláda ve spolupráci s kalifornskou firmou Zipline zahájila 13. října t.r. provoz systému pro rychlou dodávku zdravotnického materiálu pomocí dronů. Jedná se o první státní systém dodávky pomocí dronů na světě. První dodávek léků slavnostně odstartoval z tabletu rwandský prezident Paul Kagame. Nyní tyto bezpilotní letouny uskuteční denně 50-150 dodávek kritického zdravotnického materiálu (krve, vakcín, léků) do 21 míst po celé Rwandě. Drony vzlétají z upravených startovacích ploch, svůj náklad shodí na padáku a vracejí se zpátky na základnu. Jsou řízeny digitálně pomocí navigačního systému firmy Zipline napojeného na rwandskou mobilní 3G síť. Celý systém provozuje firma Zipline a platí rwandská vláda.

O systém projevila zájem i vláda Spojených států, která jej chce využívat k dodávkám léků do odlehlých oblastí USA. Na návštěvu Rwandy se chystá americký ministr dopravy, aby vše shlédl v ostrém provozu.

Firmu Zipline založili dva absolventi Harvardu, Keller Rinaudo a Will Hetzler, kteří získali základní kapitál 19 milionů dolarů od investorů jako Sequoia Capital, Google Ventures, Paul Allen (spoluzakladatel Microsoftu), Jerry Yang (spoluzakladatel Yahoo).

ADOPCE SRDCE

základní fakta, současný stav (prosinec 2016)

Výše roční podpory pro rok 2016:	4.200 Kč (Adopce srdce základní škola) 5.500 Kč (Vzdělání pro sirotky)
Počet podporovaných dětí:	260 (142 základní škola, 118 střední škola)
Počet volných dětí:	49
Počet přihlášených dárců:	204
Počet dárců pro hladovějící děti:	36

Kontaktní osoby:

Josef Kuchyňa, Komárovice 1, 588 22 Luka n. Jihl. , telefon 608 178 122
(registrace přihlášek, přidělování dětí, distribuce dopisů)
Emilie Pavlíková, Dubková 1530, 756 61 Rožnov p. Radh.
(potvrzování plateb, rozesílání Informátoru, překlad dopisů)

Bankovní spojení:

6967640267 / 0100, KB Brno-město

UPOZORNĚNÍ A OZNÁMENÍ

- ➔ **Změna sídla nad. fondu Maitri** formálně potvrzena: **Jakubská 11, 602 00 Brno**
- ➔ **Potvrzení darů za rok 2016** buď dostáváte zároveň s tímto Informátorem, nebo je obdržíte do konce ledna 2016. S případnými nesrovnalostmi se obračejte na E. Pavlíkovou nebo J. Kuchyňu (kontakty výše).
- ➔ **Dary v roce 2016** (předběžně): **1.410.000 Kč** (do Rwandy odesláno **50.000 EUR**)
- ➔ **Fotografie podporovaných dětí:** adoptivní rodiče, u kterých je nám známa emailová adresa a jejichž podporované dítě se nám podařilo vyfotografovat během naší cesty do Rwandy a Konga, obdrželi počátkem prosince elektronickou verzi této fotografie. Vzhledem k množství vyfotografovaných dětí je možné, že v některých případech došlo k mylné identifikaci a dárci obdržel fotografii jiného dítěte – za to se omlouváme. Zároveň vyzýváme ostatní, aby nám zaslali svou emailovou adresu, která umožní rychlejší předávání informací. Děkujeme!
- ➔ **Setkání hnutí Maitri v roce 2017** se uskuteční ve dnech **19. – 21. května** v Českém Těšíně. Zúčastní se ho i otec Stanislav Zápotocký, který stál u zrodu Maitri v Československu.
- ➔ **Facebook Adopce srdce:** <https://www.facebook.com/Maitri.AdopceSrdce>
(nejaktuálnější informace o Adopcí srdce a činnosti hnutí Maitri)



Informátor Adopce srdce, občasník pro účastníky programu, číslo 39, prosinec 2016

Pro vnitřní potřebu vydává Hnutí solidarity s chudými třetího světa MAITRI

Připravil Josef Kuchyňa, Komárovice 1, 588 22 Luka nad Jihlavou

Email: maitri@email.cz

WWW: maitri.jinak.cz / hnutimaitri.cz